

Στὸ παραδῦοι
‘Η βροχή.

Πίσω μου
Τίκι τάκ
‘Ενα ρολόϊ.
Τὸ μέτωπό μου
Στὸ τζάμι.
Τίποτα.
‘Ολα περάσαν.

Σκοτεινὰ τὰ οὐράνια.
Σκοτεινὸ τὸ πέλαι
Καὶ σκοτεινὴ
‘Η καρδιά.

Μετάθρ. Α. Δ.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ (Πόλη)

ΚΑΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΨΗ^{*}

ΜΙΜΙΚΟΣ (Κάθεται στὸ γραφεῖο του). Στάσου.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ. Διατάξτε.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Νὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν κυρία... (Σωπαίνει καὶ ταράζεται).

ΔΙΟΝΥΣΗΣ (Χαμηλόφωνα). Κάτι συμβούνει στὸν ἄνθρωπο ἀφτόνα... γράμμα τὰ χράμματα... μιλεῖ καὶ ταράζεται... σὰν τοὺς μαν.κκούς τοῦ...

ΜΙΜΙΚΟΣ. Τὶ σ' ἔλεγα;

ΔΙΟΝΥΣΗΣ. Τὶ μὲ λέγατε;

ΜΙΜΙΚΟΣ (Μὲ κάποια ὄργη). Αποκρίσου.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ (Δειλά). Νὰ περάσω ἀπὸ τὴν κυρία...

ΜΙΜΙΚΟΣ. Α ναὶ, ἀπὸ τὴν κυρία Δέσποια καὶ νὰ τῆς πῆς πώς ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἔχει λόγους νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς γιὰ τὰ πατριωτικὰ τῆς τὰ αἰστήματα καὶ γιὰ τὴν δίφτερὴ τῆς τὴν εἰσφορά... ἐφγειστήριο γράμμα θὰ τῆς στείλουμε τὴν στιγμὴ ποὺ πρέπει... Γιὰ τὸνούχη τῆς ἡς μὴ φοβεῖται, θὰ μείνη μυστικό. Πήγαινε...

ΔΙΟΝΥΣΗΣ Δὲ μὲ εἴπατε ποὺ κάθεται ἡ κυρία...

ΜΙΜΙΚΟΣ. Πέρα, ἀριθμὸς 15.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ. Πέρα, ἀριθμὸς 15. (Φέβγει).

*) Κοιτάξε φύλλα 190, 191, 192 καὶ 194.

Έγώ θ' ἔρραβωνιαστῶ ἀπόψε μ' αὐτὴ τὴν καπελλούδα καὶ δὲ θὰ ἀργήσω νὰ παντερευτῶ κιόλα. Γύρεψε ἡ μάνα μὲ γυάση τὴν γνώμη του, δὲν μπόρεσε. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔρραβωνιαστηκε κ' ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες γάμος καὶ χαρά. Πληντεύτηκε κιόλα. Σὰν τέμαθην οἱ φίλοι του πήγανε νὰ σκάσουνε. Πιατί αὐτὸς νὰ χαλάσῃ τὴν συμφωνία του; Συλλογιστῶν πλιά τὶ τρόπο νὰ βροῦνται νὰ χαλάσουν τὴν καρδιά του καὶ νὰ τὸν ἐγδικηθοῦνται. Μέρες καὶ νύχτες πολεμούσαν, ὅστο ποὺ βρήκαν τὸν τρόπο. Πιάνουν λοιπὸν ἀνοίγουν καροὶ στοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης ἔνα τζιβαϊτζίδικο, καὶ τὸ γερμίζουν ψεύτικα διαμάντια καὶ ρουμπίνια. Βάζουν ὑστερά μέσα ἐνανθλίκους γιὰ νὰ πουλήσῃ τάχα κι αὐτοὶ ἀνάμεσται ἀνάμεσται πηγαίναν καὶ ἔθλεπαν τὶ γίνεται. Ο σκοπός των ὄμως εἴται ἀλλοί. Γύρευαν τρόπο, καὶ δὲν ἀργήσανε νὰ τόνε έροῦν. Πιλεμούσανε νὰ βγάλουν τὸνούχη τῆς κοπέλλας. Εἶλα δὲ ποὺ αὐτὴ εἴται πολὺ τιμημένη καὶ φρένικη. Κάθουνται ἡ κακότυχη ὅλη τὴ μέρα μὲ τὸ σπίτι μὲ τὴν πεθερά καὶ μὲ τὸν ἄντρα τῆς, καὶ περγοῦσαν πολὺ διαρροφαὶ καὶ ἀγαπημένα. Βγῆκε μιὰ δουλειὰ καὶ ἔπειπε νὰ πάχῃ ὁ ἄντρας τῆς ταξίδιοι γιὰ λίγες μέρες. Πήγε ἡ ἄνθρωπος, κολταῖς τὴ δουλειά του. Αὐτές εἴχανε μιὰ γρίζη καὶ τοὺς φύωντες ἀπ' ὅξω μὲ τὸ θέλαν· αἱ δύο οἱ φίλοι

ΣΚΗΝΗ Β'.

Μιμίκος ὑστερα ‘Αντώνης.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Παρασκευή... εἰδῆση δὲν ἔχουμε, εἶδόν ἀπὸ δυὸς-τρεῖς ἐπιτυχίες καὶ δυὸς τρεῖς ἀποτυχίες... (Σκαλίζει τὸ συρτάρια του). Ποῦ τέβαλα... Καταστραμμένος ἄνθρωπος... Καὶ καῦνος δὲ καημένος ἀδικαία... Τὸν ἔφαγε... τίμως ἄνθρωπος, δὲν ἔθελε τὸνούχη του μολυσμένο... (Παλρεις: ἔνα χαρτί. Νά το... Τι νομίζεις κανεὶς καὶ πῶς εἶναι τὰ πράματα... Ο Κώστας δὲ φάνηκε, ἔπρεπε ὄμως νὰ φανῇ νὰ τελεώσουμε καὶ τὴν ἀλληλα τὴ δουλειά... Θαρρεῖ κανεὶς πῶς κάθεται ἀπάνω στὰ τριαντάφυλλα κι ἀξαφνα τρίβει τὰ μάτια του καὶ βλέπει πῶς τὰ τριαντάφυλλα εἴται σκέτα ἀγκάθια... (χτυπά τὸ κουδουνάκι) ‘Αντώνη!... Πρέπει νὰ τελεώσω καὶ ἀφτὸ ἐδῶ... σωστὸ εἶναι νὰ ἔχῃ κανεὶς τὶς δουλειές του σὲ τάξη...

ΑΝΤΩΝΗΣ (Μπαίνει). Στὴν προσταγή σας.

ΜΙΜΙΚΟΣ (Γράφει). Τέλειωσε κι αὐτό... (Μὴ βλέποντας τὸν ‘Αντώνη φωνάζει) ‘Αντώνη!

ΑΝΤΩΝΗΣ. Εδῶ εἴραται, κύριε.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Α δὲν ἔρτει δὲ κ. Κώστας ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα νέρτης νὰ πάρης ἀφτὸ τὸ χαρτί ἐδῶ καὶ νὰ τοῦ τὸ πᾶς... Μήν τὸ ζευγάσης γιατὶ εἶναι ἀνάγκη...

ΑΝΤΩΝΗΣ. Μάλιστα. (Φέβγει).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μιμίκος ὑστερα ‘Αντώνης.

ΜΙΜΙΚΟΣ (Τοστερχ ἀπὸ μακριὰ σιωπὴ σηκώνεται καὶ σὰ νὰ παραμείνει). Τὶ παλιόκοσμος!... Τὸ λουλούδι ἔκεινο τὸ ἀμύριστο... ποὺ εἴται τοῦ σπιτιοῦ ἡ χαρά... ποὺ πάντα γελοῦσε καὶ σὰ μιλοῦσα κρεμούντανε ἀπὸ τὰ χεῖλια μου... Τὶ ὑποκρίσια! Μὰ εἴται ὀραγης ὑποκριτικά... (Σωπαίνει, υστερά μὲ ταραχή). Πόρνη!... Δὲν ξεχνῶ ποτὲ τὴν μάτια σου ἔκεινη σ' ἀφτόνα ἀκόμη τὸν τύπο του κακουργημάτου σου... μιὰ στιγμὴ ὑστερές ποὺ κόλλησε ταραχτωλά τὰ χεῖλια σου στὰ βρωμερά τὰ χεῖλια τοῦ ὑποκριτῆ... Δυὸ σπίτια κατάστρεψε... Ή ἀλήθεια πάντα καταστροφὴ φέρνει... Τόσες ώρες τώρα δὲν ὀφησεις νὰ κλείσω τὰ μάτια μου, νὰ ησυχήσω τὴν ψυχή μου ἀπὸ λογιῶ λογιῶ ἀπογοήτεψε... Βκανιστηκα στὶς λίγες ἀφτές ώρες τόσο, τοὺς αἰώνες ἀφτούς, κάνκα χίλιες φορὲς ἀπάνω στοὺς στύλους του Νέρωνα, γιὰ νὰ φωτίσω τὰ δρ-

γιά σου... Φεῦδι! Μάζ... (Γελά παραδοξα) μάζ, ἐἀδικημένος, δὲ πειρονημένος, ποὺ ἔκαε θυμιάματα στὰ ὑποκριτικὰ χρυσούλεια σου, στὰ χάδια σου, στὴν φερτιά σου, σηκώνεται, ἔχονται καὶ πατᾶ μὲ τὸ δυνατό του τὸ ποδιό τὸ φαρμακερὸ τὸ φεῦδι... ‘Ἄχ! ἔνοιωσες ποτὲ τοῦ ἀδικημένου τὸ χέρι; ν' ἀγγίζη ἀπάνω σου; Εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὸ πυρωμένο τὸ σίδερο... Νά σ' ἀφτὸ, σ' ἀφτὸ ἐδῶ τὸ χαρτί ἔχω βάλει τὴν τελεοτάτη μου ὑπογραφή... (Βηματίζει κ' ὑστερα κοιτάζοντας πρὸς τὰριστερά). Εκεῖ εἶναι... κάθεται ἐκεῖ... ἵσως κοιμᾶται... ἵσως κάθει τὴν ψυχή της... ‘Ἄχ! ἵσως δὲν κοιμᾶται, ἵσως δὲν ησυχάζει τὴν ψυχή της... ἵσως συλλογίεται ἔκεινονα... ἵσως κλαίει γιὰ τὴν ἀπότομη χωρίσική καὶ μένα μὲ βλαστημά, γιατὶ θηράξα ἐμπόδιο... εἶναι λοιπόν καὶ ὅστις τὸν ἀνθρώπον τῆς μόδας;... (Κάθεται καὶ κλαίει πικρά). Μ' ἀγαποῦσε πρίν...

ΑΝΤΩΝΗΣ. (Μπαίνει καὶ δίνει ἔνα γράμμα· βλέποντας τὸ Μιμίκο νὰ κλαίῃ) Τὶ ἔχει δικαίωσις;.. Γιατὶ κλαίει;

ΜΙΜΙΚΟΣ (Παίρνει τὸ γράμμα). Τίποτα, ‘Αντώνη, πήγαινε... (‘Ο ‘Αντώνης φέβγει). Μὲ λυπούνται, ἐμένα τὸ Μιμίκο, ποὺ μὲ φτόνησαν, ποὺ μὲ ζουλέψανε γιὰ τὴ θέση μου στὴν κοινωνία, γιὰ τὴν περιουσία μου, γιὰ τὶς ἐνέργειες μου... Μὲ λυπούνται... ‘Ω! σεῖς ποὺ μ' ἀγαπάτε, μὴ μὲ λυπάστε, μὴ, γιατὶ κατασπαράζετε μὲ τὶ ροῦ μυήσκεις στὶς τελεφταῖς μου τὶς στιγμές... (Μὲ συντριβή). Πάει τὸνούχη μου... στὸ νοῦ του κόσμου. Θὰ ὑπάρχη κατίτες ποὺ θὰ καταδικάζει... Μήπως καταστράφηκε καὶ τὸ ἔγώ μου;... ‘Ω σύρανε καὶ σὺ στρογγυλό φεγγάρι ποὺ ταξιδεύεις, βλαχᾶς τὸ δρόμο σου... (Κάθεται πάλε στὸ σοφῆς καὶ κλαίει κρύβοντας τὸ πρόσωπο στὰ χειρά. ‘Υστερα ἀπὸ μικρή σωπασιά σὰν ὄνειρούμενος). Έγὼ παιδί ἀποικιαστα, χωρίς δουλειά, χωρίς ἀκομπιστήρι, χωρίς φωλιά... μὲ πόσα τυράννια καὶ μὲ πόσο ίδρο κατώρθωσα νὰ πλέξω ἔνα χρυσό κλουβί καὶ νόμισα πῶς στὸ κλουβί ἀφτὸ ἐκλείσα τὴν ἔφτυχία μου... Κ' εἶμασταν, ἀλήθεια, ἐφτυχισμένοι... Μιὰ στιγμὴ ἔφτασε νὰ φυσήσῃ ἔνα ἀγέρακι καὶ σὰ νέγνουνε στάχτη... στάχτη... (Ανατινάζεται μὲ δρμή καὶ κάνει δυὸ βήματα, βγάζει ἔνα οεδόρερο ἀπὸ τὴ τοσέπη του). Τί, δὲν ὑγειέσθουμει λοιπόν... Γκρεμίστηκε τὸ παλάτι της ἐφτυχίας μου... κάηκε σὰν πυροτεχνημα;... (Βραχνή) Δικιόνοις τὴν παίρνουνε... χίλια κομμάτια τὰ μυαλά της... νὰ πέσῃ καταγῆς ἔναστητη... κιτρινισμένη... (Πάει μὲ δρμή

Τὸν κλειδώνουνε, φωνάζοντας γρίζη, φορτώνουν τὸ σεντούκι στὴν κατίγα της, καὶ ἴσαια στῆς κοπέλλας τὸ σπίτι. Πάει πλιά καὶ τὸ λαχανικόν, βρουντά τὴν πόρτα, μπαίνει μέσα, ἀρχινά τὸ παρακάλια καὶ τὰ κλεμμάτα. Τζάνουρη, κόρη μ' νὰ γαρῆσε τὸ στέρωντός καὶ μὲ καλὸ νὰ τὸ ἀποδεχτῆς ἐπὶ τὴν ζενειστιά, βάλλεται τούτους σ' ἓνα μέρος ὡς τοῦ νὰ πάγω μικρήτικα στὸν ἀπάνω τὸ χωρίο νὰ δῶ τὶ γίνεται ἡ κόρη μ' πόδια ποὺς ἔνι πούλικας τ' κακοῦ. Εάρες τοῦ καλύπτου, πούς ἔνι πούλικας τούτους. Μιὰ κλουτσά νὰ δῶς κανένας θενάρηπ' μέσα. ‘Αμ’ νὰ χέσουν τὸ κόρι; νὰ γάσουν τοὺς τίπουταρμά; Τζάνουρη, κουπηλόδα μ', πάρτου μέσα στοὺς σύντηρους, γιατὶ τοὺς παραγοὶ τοὺς παρακόρις πούλικας μπιστουσιών στήμια δὲν ἔχει. ‘Ας είναι, θειά, λέει ἡ καπέλλα. ‘Αρε το καὶ βάλλεται τὸ σπίτι της. Τὸ πάει αὐτὴ καὶ τὸ ἀφίνει μέσα στῆς κοπέλλας τὸν ὄντζα, ύστερα βγαίνει καὶ δέρνεται πλιά καὶ καρμάνεται πῶς παγαίνει τάχα στὴν κόρη της, ποὺ ἡταν στὰ δύο καὶ τὸνούχη της, ύστερα σορχεῖ τὴν πόρτα, πετρώνεται, ἀρχινά ζεντύνεται, λούνεται, καλυμπά μοναχή της, ζεσκ

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Μεγίκος μόνος

Η θυσία πρέπει νά γίνη πέρα ώς πέρα... νά της δώσω τό διελέγυμε... (Γράφει, υστερά σηκώνεται) Μπορεῖ πιά νά ξανάρτουνε σε μένα έφτυχισμένες μέρες... νά γίνω καινούριος... νά ξεχάσω τόν παλιό τόν άνθρωπο; "Η έτοις ή αλλοιώς τί μπορώ νά κάνω; 'Εκείνη πιά είναι ξένη... άλιθεια!.. Ω! έφτυχία μου που ποῦ είσαι... ω! ονείρατα! ω! ίδανικα! Καταστροφή! (Στέκεται απότομα και προσπάθει ν' ακούσῃ. Ακούεται μικρούσιμη φωνή. Η φωνή λιγο-λιγο άκούεται πιό καλά, ώσπου διακρίνονται οι λέξεις: Παράρτημακα... ή φυγή της Λάρισας, παράρτημακα... Ο Μεγίκος τινάζεται). Συμφορά!.. Γενική συμφορά! Μεσά μας, δλα μισά... (Βάζει σε μια τσάντα μερικά πράματα, φορει τό καπέλο του. Κρατει τήν τσάντα). "Όλα κομμάτια σαμαρά θέλουνε, δλα άφανισμα... δ παλιός δ άνθρωπος πρέπει νά ξεγαστῇ... και τό πάιδι, τό παΐδι τό άεμελλιαρο, τό άξιπόλυτο νά γίνη σηντρας... ντυμένος με τὸν καρό... Συμφορά!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Κλειούλα μονάχη

(Άνοιγει τήν πόρτα της καμαράς της και βλέπει τό Μεγίκο που χάνεται από τήν πόρτα τού βάθους. Είναι μαρτυρούμενη, με γάντια και μακρί βίσιο. Άνεβαίει τό βέλο της και πλησιάζει στό γραφείο και παίρνει ένα χαρτί και διαβάζει. Υστερά ψιθυρίζει: Δικιοσύνη!.. Απολύτωτη!..)

23 του Δεκ. 1905.

ΣΙΩΠΗ

Ποτὲ δέ ματαστήχηκε τέτοιο λαμπρό φεγγάρι Στά μεσουράνια ἀκίνητο νά χύνη τόσο φῶς. Τή νύχτα αὐτή κοιμάντανε ή πήλη βιθυσμένη Στὸν ὄπνο και τήν σκέπαζεν δ πέπλος δ λευκός.

Αὔρας πνοή δεν τάραξε τήν θεϊκά γαλάνη, Κάθε φωνή τήν ἔσβυνε τό φῶς τού φεγγαριού Και μακρὰ ή θάλασσα ἀτημολαμπισμένη Στήν ἀγκαλιά κοιμάντανε τού ἀπερότατου γιαλοῦ.

Τά μάτια μας μιλούσανε και τρέμανε τά γελή Κι' ἐγώ δ φτωχὸς δεν ξῆρα με λόγια νά σου πῶ Τὸν ύμνον δικού μενεινε βαθὺς ἀπό τήν ψυχή μου Και τεθύνα στά γειλή σου μένα φιλί σιγό.

Περαίας, Μάρτης 1906.

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

καρδιά τού πατέρα της δέχτηκε νά τόν πάρῃ. Τότες αὐτός, σηκώνεται με τή χαρά εκείνη και πάει και πάνει προξενία και τού γραμματικού του.

Αύτός ζήτησε ν' αποφύγη μαδ δέν τό κατάφερε. Τού είπε πῶς δέν παντρεύεται, τού είπε πῶς είναι μικρός, πῶς έχει φαμέλια και περιμένουν ἀπό κείνον οι ἀδερφάδες κ' ή μάννα του, τού κάνουν. "Όλα διέρρευσαν τά εύκόλωνε, κι διτανε τού είπε πλιά πῶς έγινα αφορμή κ' ήρθες σ' αὐτή τή θέση, κ' έσσε καταδέχεσαι νά μοῦ χαλάσσεις τήν καρδιά; Τότες πλιά κατέδεχεις νά μοῦ χαλάσσεις τήν καρδιά; Τότες πλιά κατέδεχεις νά λέσεις. Ό; αὔριο τουλάχιστο νά σκεφτώ. "Ἄς είναι, λέσει δικαστής. Τόν αφίνει και φεύγει, νά σκεφτή δ γραμματικός. Σηκώνεται αὐτός τότε και πάει και ρωτά τής γειτόνισσες, τή πράμα είναι τού δικαστή ή κόρη. Τή συστήματα έχει: κι αρπότου ήρθα έδω τέσσερα χρόνια τώρα δέν τήν είδα; "Ἄγι, παληκάρι μ' λέν αὐτές. Αύτή ή κοπελλούδα είναι καλή, μαδ έχει μιαδ λαχτάρα νά γίνη καλογριά κι δ πατέρας δέν τό στέργεις γι' αὐτό κάθεται κλεισμένη και δέ βγαλνει πουθενά. Θαρρεῖ πῶς φίμα έβγη δέκα θέλ τήν παντούψη δ πατέρας της. Τότες αὐτός λέσει. "Α! καλά τήν έχω. Γυρίζει, παγακίνει στό δικαστήριο, καθίζει, νά κι δ γέρο δικαστής ή έρχεται. Τή χαμπάρια; Σκέφτηκε; Ναι, λέσει, τ' αποφάσισε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιά τήν 'Ελλάδα αρ. 10. — Γιά τήν 'Εξωτερικό φρ. χρ. 10

20 λεφτά τό φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στά κιόσκια τής Ηλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Πουργείου Οικονομικῶν, Σταθμού Τροχιόδρομου ('Οθιαλμιατρεῖο), Σταθμού υπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στό καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Ηλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) στά βιβλιοπωλεῖα «Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (δόδος Σταδίου, άντικρυ στήν Βουλή).

"Η συντροφή πλεγώνεται μπροστά κ' είναι ένδει χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΜΙΑ

δωρεά γιά τούς γερούς ἀδρώπους. Νά τί ζητήσαμε τόσες φορές ἀπό τίς στήλες τού «Νουμά» και νά τί ἔρχονται νά κάνουντε σήμερα διό μεγαλόναρδοι πατριώτες ποὺ ἀποφασίσανε νά ίδρυσουν τό Γυμναστικό Σκολείο. Κέρδος σημαντικό και αὐτό ποὺ τό χρωστάμε στούς 'Ολυμπιακούς ἀγῶνες, ἀφοῦ τά Σουηδικά θάματα μᾶς ἀροίζανε τά μάτια και μᾶς κάναντε νά τιώσουμε πῶς πλάνουνται τά γερά κοριτά και πῶς οι λαοὶ δοξάζουνται.

Οι ἀρρωστοί κ' οι σακάτηρες εὐεργετημήκανε ἀρκετά ιδαμε τώρα. Οι Σκολαστικοί πήρανται και παίρνουντε τό πλουσιώτερο μερικό (τό μερικό τού λιονταριού) ἀπό τή Ρωμαϊκή, ιδιωτική και δημόσια, γεγγαιοδωρία. Μοναχά οι γεροί ἀδρώποι μένονται παραγκωνισμένοι. Γι' αὐτό ίσα ή δωρεά τού Ρόστοβης και τού Τσαρακλή έχει μεγάλη σημασία και γι' αὐτό είναι η πιό μεγάλη και ή πιό εὐγενική γίνη πού κερ-

δίζουμε στούς 'Ολυμπιακούς ἀγῶνες— δχι νίκη ποδιῶν ή χερῶν, νίκη σε πήδημα, σε τρέξιμο ή σε πάλεμα, ἀλλά νίκη τής ψυχῆς, και γιά τέτια τή χαιρετάμε.

«Τό αῦριο γλίγορα θάναι και καλύτερο» ελεγει ὁ ἀρχαῖος ποιητής, και αὐτό τό «καλύτερο αῦριο» θά μᾶς τό φέρει τό Σημερινό πού ἀρχίσει νά γίνεται κάπως καλό. Όπως βρεθῆτε διό πατριώτες σήμερα νά φροντίσουντε γιά γερά και ορμιά, θά βρεθούντε καί λοι δυό, ή και περισσότεροι, αῦριο τό Γυμναστικό Σκολείο δέν μπορεῖ παρά νά φέρει, γλίγορα ή ἀργά, τό ἀδέρφι του, τό Πηνειατικό Σκολείο, ἀφοῦ και τά δυό Σκολεία μᾶς λείπουντε, και τά δυό Σκολεία μᾶς ζειδίζουνται γιά νά πλάσουμε γερούς ἀδρώπους, γιά νά βαστάζουμε στή ζωή τό «Εθνος» μας. Καιρός πιά νάν τό τιώσουμε ἐμεῖς αὐτό, νάν τό τιώσουν οι πλούσιοι πατριώτες, ἀφοῦ τό επίσημο Κράτος ποιμάνται κάπου από τίς κοινοβουλευτικές δάφνες του.

ΓΥΡΙΣΕ

ἀπό τήν Κύπρο δ Ματσούκας, ἐνθουσιασμένος με τήν ύποδοχή πού τού κάνει κεῖ κάτου κ' ἔτοιμος, ἀφοῦ λίγα ξεκουρεστεί στήν πατρίδα του, νά ξακολουθήσει τή πατριωτική του ταξίδια.

Από τήν Κύπρο μάζως, ἀπαγγέλνονται τά τραχυώδεια του, ἐκατό χιλιάδες φράγκα γιά τήν 'Εθνικό Στόλο, μά δέν είναι αὐτό πού τόν ενθουσιασμόντος τού Ματσούκα κρατιέται: ἀπό ψηλότερα, είναι καθαρή πουητικός ενθουσιασμός, μὴν ἔχοντας καμιά σκέψη με τίς χιλιάδες, τή χρήσης ενθουσιασμός πού γεννιέται στήν ψυχή διαν ταν κανεὶς τιθει πόλεις με τά λόγια του και με τίς πράξεις του συγκινεῖ τίς ψυχές κι σχημάται τά κερέρια.

— Ηόσες χιλιάδες μάζες ἔφερες ἀπό τήν Κύπρο, τονέ ρωτήσαμε τό Ματσούκα, ἀλλά ή ἀπάντησή του είταν:

— Μή ρωτᾶς γιάς χιλιάδες, ἀλλά γιά πατριώτες, γιατί πατριώτες ἔφερεν κεῖ κάτου.

Τό Ματσούκα τόν εἶπεν 'Ελληνοπλάσει ταί τού άξιζει στ' ἀλιθίεικ δ μεγάλος και βαρύς αὐτός τίτλος.

Ο ΣΕΡΙΓΚ

δ νικητής τού Μαξαθώνιου μᾶς έδωσε μία συνταγή πού ἀν τήν ἀκολουθήσουμε, λέει, πιστά θά

νά μή σου χαλάσσω τήν καρδιά. Έκεινος πλιά πέταξε ἀπό τήν χαρά του πού είκανε τέτοιο γαμπρό. Τόν παίρνει πάει στό σπίτι του, κάνουν τά συνηθισμένα, ἀρραβωνιάζει τήν κόρη του, υστερά ἀπό κομπάτι καιρό ἀρχινά κι δ γάμος, στεφανώνουν κιόλα. Τόν πήρανται, γαμπρό και νύφη, και τούς πήγανται στ' ἀρχοντικό πού τούς είχαν έτοιμασμένα νά κατοικήσουν. Σά μείνανται μοναχοί τους, λέει δ γαμπρός στήν νύφη. "Έχω ένα κορόδο λόγο νά σου πῶ. 'Ορκίζεσαι πῶς διώ τό πήγα ποτέ σε κανέναν; 'Ορκίζευμα, λέει αὐτή. Νά μή σε χαρά κι ἀν τό πῶ. Τότε λέει αὐτός: 'Έγώ είμαι γυνάκια σάν εσένα. 'Ερχεσαι νά ζήσουμε μαζί σάν ἀδερφάδες, χωρίς νά μάθης ποτέ κανεὶς τίποτα; 'Απόρρησε αὐτή, θύμως χάρηκης και παραπολύ πού ταν θηλυκός δ γαμπρός, και θά ζούσε πάλι. Μεγάλως δ τή γένος των, έγινε 19—20 γρανίν πεληκάρες, κι διό μεγάλωνται κι αὐτός, τόσο τον ἔπειρης δ καημόδιος πόδηλεπε τή μάνη του πάντα λυπημένη και μαυροφορεμένη. Μιά μέρα τήν ζεμανάχευε και τής λέει: "Α μ' ἀγαπάς, μητέρα, πέις μου το, τή έχεις και σε βλέπω πάντα δακρυσμένη. 'Εσι μά βασιλίσσα, και νά φορής πάντα μαύρα και νά κλαίγης καθαρά, τή έχεις μαθής; Πέις μου το, κι μ' ἀγαπάς. Τή νά σου πῶ, παιδί μου, έσι δέν είσαι γιάς καημούς και γιά πίκρες. "Αφησέ μέ νά λυώνω έγώ μοναχή. "Οχι, μητέρα. 'Από δώ είχε, ςπό κεῖ είχε, τήν άναγκασε και τού τά είπε θά! Τό παληκάρι πάστισε σάν τάκουσε, υστεραλέγει στή μάνα του. 'Ερχεσαι νά πάμε γιά τή βρούμε τήν κόρη μας και τήν ἀδερφή μου; 'Ισως σώ-